

W IMIĘ PAŃSKIE! ZACZYNA SIĘ ŻYCIE BRACI MNIEJSZYCH

Reguła i życie Braci Mniejszych jest takie: zachowywać świętą Ewangelię Pana naszego Jezusa Chrystusa, żyjąc w posłuszeństwie, bez własności i w czystości.

13 września 2014r. w Sanktuarium Św. Anny w Smardzewicach o godz. 11.00 odbyła się uroczysta Eucharystia w czasie, której Bracia kończący nowicjat złożyli swoje pierwsze śluby. Wśród nich znalazł się jeden z naszych parafian – Łukasz Rombel.

Uroczystość ta zebrała wielu franciszkanów z prowincji warszawskiej i gdańskiej oraz wielu zaproszonych gości. Śluby braci z Prowincji Warszawskiej przyjął prowincjał ojciec Wiesław Pyzio a prowincjał gdańskiej o. Leszek Łuczkanin. Do złożenia pierwszej profesji bracia przygotowują się dwa lata. Pierwszy okres obejmuje Prenowicjat. Prenowicjat to okres poprzedzający formację i życie Zakonne. Celem prenowicjatu, który trwa jeden rok, jest pomoc w osiągnięciu przez kandydata dojrzałości psychicznej i duchowej, a także znajomość charyzmatu franciszkańskiego. Prenowicjat znajduje się w klasztorze przy ulicy Franciszkańskiej w Gnieźnie. Po prenowicjacie następuje przejście do rocznej formacji w **nowicjacie**. Nowicjat franciszkański jest rocznym okresem rozpoczynającym życie zakonne we wspólnocie zapoczątkowanej przez Św. Franciszka z Asyżu. Odbywającym go Nowicjuszom daje możliwość dokładniejszego rozpoznania powołania do życia we wspólnocie franciszkańskiej. Mogą oni doświadczyć tego sposobu życia, a także formować samych siebie w duchu franciszkańskim. Sprzyjają temu oparte na bogatej tradycji zakonu zasady odbywania nowicjatu.

Nie bez znaczenia jest również miejsce, w którym odbywa się formacja początkujących zakonników. Jest to zazwyczaj klasztor położony na uboczu - z dala od wielkich miast, co zapewnia życie w odpowiednim skupieniu i odosobnieniu oraz sprzyja głębszemu przeżywaniu franciszkańskiej formacji. Nowicjusze przeżywają ten okres według konkretnego, szczegółowego regulaminu. Doświadczają sposobu życia franciszkańskiego żyjąc we

wspólnocie, którą sami tworzą. Zewnętrznym znakiem przynależności do niej jest habit franciszkański, który na początku Nowicjatu otrzymują. Doświadczają wspólnej modlitwy liturgicznej, w której centralne miejsce zajmuje codzienna, przeżywana we wspólnocie Eucharystia. Ich formacja opiera się ponadto na doświadczeniu wspólnej pracy, trosce o klasztor, w którym żyją, pogłębianiu wiedzy religijnej i duchowej przez udział w wykładach i osobiste studium. Wspólnie przeżywają także czas rekreacji i wypoczynku. Są to aspekty mające duże znaczenie zarówno w formacji ludzkiej, na której buduje się głęboką więź z Bogiem, jak również w formacji duchowej tak ważnej w życiu całkowicie poświęconym Bogu.

Roczna formacja w Nowicjacie kończy się złożeniem pierwszej profesji zakonnej - ślubów ubóstwa, czystości i posłuszeństwa. Profesję zakonną podejmuje się poprzez publiczne zobowiązanie pod sankcją grzechu do zachowania trzech rad ewangelicznych: ślubu czystości, ślubu ubóstwa i ślubu posłuszeństwa. Jest to intymna, osobista relacja z Panem Jezusem. Osoba która wybiera taki styl życia staje się poświęconą Bogu czyli konsekrowana. To naśladowanie Jezusa Chrystusa, który stał się posłuszny swojemu ojcu aż do śmierci krzyżowej, zakłada podjęcie każdej pracy dla Kościoła i poleceniem przełożonych zakonnych. To naśladowanie Jezusa ubogiego. To umiejętność dzielenia się z ludźmi, dawanie siebie drugiemu człowiekowi. To naśladowanie Jezusa czystego - dziewiczego, który oddaje się czystym sercem dla Boga łączy się z Bogiem Ojcem. Śluby zakonne są przede wszystkim wielkim darem od Pana Boga. „Trzeba sobie uświadomić że to nie ja składam Bogu śluby, ale to Pan Jezus po przez łaskę Ducha Świętego, chce się jeszcze mocniej ze mną złączyć po przez rady ewangeliczne. Życie ślubami to życie ewangelią, to codzienność, to jest moja odpowiedź, moje codzienne „tak” na pytanie Jezusa czy kochasz mnie ?, to moje codzienne wybieranie Jego w każdej sytuacji życia. Istotą rad ewangelicznych jest upodobnienie się do Chrystusa szczególnie w miłości, to ciągle umieranie dla niego i dla drugiego człowieka” – wyznaje jeden z braci franciszkańskich.

